

Sygn. akt VI GC 91/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca **SSR Lucyna Adamiec**

Protokolant Marta Zięba

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015r. w Słupsku na rozprawie sprawy

(...)w **W.**

przeciwko **G. L.**

o zapłatę

1. uchyla wyrok zaoczny z dnia 12 maja 2015r. Sądu Rejonowego w Słupsku, VI Wydział Gospodarczy, sygn. akt VI GC 91/15 upr w całości i powództwo oddala;

2. zasądza od powoda (...)w W. na rzecz pozwanego G. L. kwotę 667 zł (sześćset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 91/15 upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 lutego 2015 r. (...)wniósł o zasądzenie od G. L. kwoty 4.513,89 zł. tytułem nieuiszczenia opłaty za usługi (...) Sp. z o.o.

Wyrokiem zaocznym z dnia 12 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Słupsku VI Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.513,89 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 717 zł tytułem kosztów procesu.

Sprzeciw od powyższego wyroku zaocznego wniósł pozwany zaskarżając go w całości. Nadto, zgłosił zarzut niewykazania roszczenia oraz przedawnienia roszczenia w całości znajdujący swoją podstawę w treści art. 751 pkt 1 k.c. w związku z art. 750 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową przelewu wierzytelności z dnia 6 maja 2004 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. nabył wierzytelność wobec G. L. od (...) Sp. z o.o. w W.. Następnie, umową przelewu wierzytelności (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. sprzedała swoją wierzytelność (...) S. a R.L. z siedzibą w Luksemburgu, które to sprzedało wierzytelność (...)

/dowód: umowa przelewu k. 9-12/

W oparciu o załączony do umowy przelewu wierzytelności wyciąg (...) S.A. wezwał pozwanego do zapłaty całości zadłużenia w kwocie 4.502,20 zł do 30 grudnia 2014 r. lub skontaktował się telefonicznie, celem ustalenia dogodnych warunków spłaty zadłużenia.

/dowód: wezwanie do zapłaty k. 14-15/

Sąd zauważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie spornym było, czy powód wykazał istnienie dochodzonego roszczenia, a także fakt czy jest ono przedawnione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Ponadto, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.).

Analizując przedstawione do pozwu dokumenty stwierdzić należy, że potwierdzają one skuteczność dokonanego przelewu wierzytelności.

Odnosząc się zaś do podniesionego zarzutu przedawnienia to zasadą jest, iż stosownie do art. 750 k.c. przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Tymczasem, ustawa Prawo telekomunikacyjne wyraźnie posługuje się pojęciem „umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”, określając jednocześnie istotne elementy takiego kontraktu, jak obowiązki stron umowy, jej formę, kryteria dotyczące ustalania ceny i obowiązku uchwalenia regulaminu. Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt III CZP 20/09 (LEX 493968), zgodnie z którym do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych – z uwagi na ich odrębny charakter - nie mają zastosowania przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.). Sąd zważył jednocześnie, iż brak wyraźnego uregulowania w ustawie kwestii przedawnienia roszczeń z tytułu usług telekomunikacyjnych nakazuje zastosowanie w tym zakresie przepisów części ogólnej kodeksu cywilnego. W konsekwencji roszczenia przysługujące operatorowi przeciwko użytkownikowi z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ulegają przedawnieniu według ogólnych zasad wyrażonych w przepisie art. 118 k.c., a więc w niniejszym przypadku po upływie lat trzech.

Z przedstawionych przez powoda dowodów jednoznacznie wynika, że pierwszy raz wierzytelność wobec pozwanego została sprzedana (...) Sp. z o.o. we W. w dniu 6 maja 2004 r. Powód nie wykazał, z jakim dniem wierzytelność stała się wymagalna.

Stanowczego podkreślenia wymaga, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Spostrzeżenie powyższe miało w niniejszej sprawie takie znaczenie, że to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, iż służy mu względem pozwanego istniejąca i wymagalna wierzytelność, skoro wywodził z tego korzystne dla siebie skutki prawne. Nadto, wobec zarzutu pozwanego, winien wykazać, że nie doszło do przedawnienia wierzytelności, czego nie uczynił.

Reasumując, wobec nie wykazania przez powoda daty wymagalności roszczenia, Sąd przyjął iż było ono wymagalne z dniem 6 maja 2004 r. a okres przedawnienia w niniejszej sprawie wynosił dwa lata. Zatem pozew został wniesiony po upływie tegoż okresu, a tym samym roszczenie powoda jest bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uchylił na podstawie art. 347 k.p.c. wyrok zaoczny i powództwo oddalił na podstawie art. 118 k.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując iż pozwany nie dał powodu do wytoczenia powództwa. Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego z tego tytułu kwotę w wysokości 667 zł, składają się: opłata od sprzeciwu od wyroku zaocznego – 50 zł, minimalna stawka zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego w wysokości 600,00 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490) oraz kwota 17,00 zł, uiszczona przez pozwanego tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.